

2024. augusztus 25–
szeptember 7.

ÉLETÜNK

Budapest-Kálvin Téri Református Egyházközség

A BESZÉD FEGYELMEZÉSE

Ahol gyakorolják a beszéd fegyelmezését (Efezusiakhoz írt levél 4,29), ott a közösség minden egyes tagja páratlan felfedezést fog tenni. Képes lesz abbahagyni, hogy a másik embert szakadatlanul figyelje, értékelje és elítélje, hogy beskatulyázza, és ezzel hatalmat gyakoroljon felette. Képes lesz arra, hogy teljesen meghagyja a másik szabadságát, úgy, ahogy Isten őt megteremtette. Látóköre kitágul, és életében először csodálkozva ismeri fel Isten teremtésének gazdagságát.

Isten nem úgy alkotta a másik embert, amilyennek én alkottam volna.... Teremtményi szabadságában most a másik ember számomra az öröm lehetőségévé válik, míg korábban csak fáradtságot és vesződséget jelentett. Isten nem akarja, hogy a másikat azon elképzelés szerint alakítsam, amely nekem jónak tűnik – tehát a saját képemre –, hanem a másik embert éppen tőlem való függetlenségében, szabadságában teremtette Isten a saját képmására.

Soha nem tudhatom előre, hogy az Istennel való hasonlatosság hogyan jelenik meg a másik emberben, hogyan kap újból és újból az Isten szabad teremtésében megalapozott formát.

Az emberek minden különbözősége a közösségben nem lehet már oka pletykának, szóbeszédnek, ítélkezésnek és kárhoztatásnak – és végeredményben öngazolásnak, hanem ok arra, hogy örüljünk egymásnak.

(Dietrich Bonhoeffer)

„Semmiféle bomlasztó beszéd ne hagyja el a szátokat, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják.”

(Ef 4,29)

Olvassuk közösen a Bibliát! Imádkozzunk együtt!

Augusztus 25., vasárnap, olvasandó: Mt 16,13–20

„Amikor Jézus Cézarea Filippi vidékére ért, megkérdezte tanítványait: Kinek mondják az emberek az Emberfiát? Ők így válaszoltak: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának. Ő megkérdezte tőlük: Hát ti kinek mondotok engem? Simon Péter így felelt: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Jézus ezt mondta neki: Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám. Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem majd fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta. Neked adom a mennyek országának kulcsait, és amit megkösz a földön, kötve lesz az a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, oldva lesz az a mennyekben is. Akkor megparancsolta tanítványainak: ne mondják el senkinek, hogy ő a Krisztus.” (Mt 16,13–20)

Magyarázat: Caesarea Philippi Palesztina legészakibb pontja: utána már Szíria következik. Idáig érve Jézus végigjárja Izráel egész határvidékét a pogányok felé. Útja most már csak Jeruzsálem felé vezethet, hogy szembenézzen sorsa beteljesedésével. Ez a helyzet magyarázza Jézusnak önmaga személyére nézve feltett kérdéseit. Először a körülöttük élő Izráel nézeteihez kell viszonyítaniuk a tanítványoknak a magukét, mert – mint kitűnik – jól ismerik ezeket. A felemlített történeti nevek nem történeti azonosítást akarnak kifejezni, hanem tipikus jellemzést: lényegük az, hogy Izráelben Jézust sokan tartották nagy prófétai személyiségnek, de jelentőségét nem tartották az emberi méretek fölé emelkedőnek. E bevezetés után a tanítványoknak önmaguk véleményéről kell vallaniuk. Péter szólal meg, akit itt ünnepélyesen Simon Péternek nevez Máté; de azzal tisztában kell lennünk, hogy nem önmaga egyéni véleményének ad hangot, hanem a tizenkettő képviselőjében beszél. Jézus egy boldog-mondással válaszol: Péter hitvallásának forrása a mennyei Atya kijelentése, és boldog az, aki Jézus személyiségével kapcsolatos döntésében ebből merít. Péter hitvallása annyira nagy, hogy neki magának is még súlyos próbák hosszú során át kell felnőnie hozzá. A tanítványi sereg, amelynek képviselőjében Péter szólt, most Péter személyéhez szóló módon azt az ígéretet kapja, hogy Krisztus diadalmas egyházának alapjává lesz (vö. Ef 2:20). Igehirdetésüket pedig önmaga teljhatalmával ruházza fel az Úr: ennek nyomán dől el élet és halál, üdvösség és kárhozat kérdése, nyílik meg, vagy zárul be emberek előtt a mennyek országának kapuja. Az egyház akkor érti jól ezt az ígéretet, ha tudja, hogy az igéé a hatalom, övé pedig a felelősség. Úgy kell hirdetnünk az ígét, hogy élet és halál kérdésében való szolgálattal vagyunk megbízva, nem kevesebbel. A tanítványok ezt most még nem értik, ezért inti őket hallgatásra Jézus. Óvja őket az éretlen bizonyágtételtől, mert az ilyesmi legfeljebb forrófejű messiási mozgalmakat pattant ki, de egyház nem születhetik belőle.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Istent – Jézusnak köszönhetően – mennyei Édesatyának szólíthatjuk. Kérjük a Lélek erejét, hogy hitünket mi is boldog örömmel tudjuk megvallani minden életkörülményünk között. Hitünk alapja, hogy Jézus Krisztus, az élő Isten Fia, Ő a mi megváltó Urunk!

Augusztus 26., hétfő, olvasandó: Mt 16,21–23

„Ettől fogva kezdett Jézus nyíltan beszélni a tanítványainak arról, hogy Jeruzsálemben kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia. Péter ekkor félrevonta őt, és feddeni kezdte: Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled! Ő pedig megfordulva ezt mondta Péternek: Távozz tőlem, Sátán, kísértesz engem, mert nem Isten akaratára ügyelsz, hanem az emberekére.” (Mt 16,21–23)

Magyarázat: Most szól Jézus először nyíltan arról, hogy mi vár rá Jeruzsálemben. Szava prófécia: nemcsak az tartozik hozzá messiási küldetéséhez, hogy feltámad a halálból, hanem az is, hogy ismeri a halálba és azon túl a feltámadásra vezető útját is. Pétert még mindig népe hamis váradalmi kísértik: ezek nem tudták összeegyeztetni a halált a Messiás isteni küldetésével (vö. ApCsel 26:23). Bizalmasan, de egyben fölényesen rendreutasítja Jézust, amikor messiási küldetésének erről az oldaláról szól. De Jézus kíméletlenül leleplezi, Péter szavainak hátterét: aki nem Isten dolgaival törődik, hanem emberi szempontok szerint ítél ebben a kérdésben, az a sátán szolgálatában áll. Túl ezen a tanítványoknak azzal is le kell számolniuk, hogy Jézus útja lehet egyedül az ő útjuk is.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Jézus vállalta a szenvedést és kereszthalált – mellyel megörte a bűn és a halál hatalmát. Kérjük Istent, adjon nekünk lelki látást, hogy az Ő akaratára ügyeljünk, neki szolgáljunk, és ne az emberek akaratát akarjuk kiszolgálni!

Augusztus 27., kedd, olvasandó: Mt 16,24–28

„Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért? Mert eljön az Emberfia az ő Atyjának dicsőségében angyalaival együtt, és akkor megfizet mindenkinek cselekedetei szerint. Bizony mondom nektek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízlelik meg a halált addig, amíg meg nem látják az Emberfiát, amint eljön az ő országában.” (Mt 16,24–28)

Magyarázat: Jézus a kereszthordozás már ismert képe után (vö. 10:38) az önmegtágadás magatartására hívja fel figyelmüket. Mindezt a kereskedelemből vett képpel foglalja össze: a legnagyobb nyereség is kevesebb, mint maga az élet, mert aki az életét elveszti, az a nyereséget sem élvezheti. Különben is: mindenki kész minden árat megfizetni, ha az életét akarja menteni. A mennyei élet megfizethetetlen, ezért érdemes mindent kockára vetni. A végső ítéletben kiki a maga számítása és életfolytatása alapján áll majd helyt. Erre nagyon komolyan kell ügyelnünk, mert ez az idő nincsen már messze.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy adott a lehetőség: Krisztus követőiként, az Ő tanítványaiként élhetünk, tőle tanulhatunk ma is. Kérjük Urunkat, hogy adjon nekünk erőt a saját terheink, keresztyeink hordozásához, mely csak a Jézus követésében nyer értelmet és célt.. Az öncélú keresztviselés megnyomorít – a

Krisztust követő keresztviselés erőt ad, felelem.

Augusztus 28., szerda, olvasandó: Mt 17,1–13

„Hat nappal ezután Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehérén ragyogott, mint a világosság. És íme, megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal. Péter ekkor megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarod, készíték itt három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet. Miközben ezt mondta, íme, fényes felhő borította be őket, és hang hallatszott a felhőből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok! Amikor a tanítványok ezt meghallották, arcra borultak, és nagy félelem fogta el őket. Ekkor Jézus odament, megérintette őket, és így szólt hozzájuk: Keljetek fel, és ne féljetek Amikor pedig föltekintettek, senkit sem láttak, csak Jézust egyedül. Miközben jöttek le a hegyről, megparancsolta nekik Jézus: Senkinek se mondjátok el ezt a látomást, amíg fel nem támad az Emberfia a halottak közül. Erre megkérdezték tőle tanítványai: Miért mondják akkor az írástudók, hogy Illésnek kell előbb eljönnie? Ő így válaszolt: Illés valóban eljön, és helyreállít mindent. Mondom nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel, hanem azt tették vele, amit csak akartak: így fog szenvedni tőlük az Emberfia is. Ekkor értették meg a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nekik.” (Mt 17,1–13)

Magyarázat: A megdicsőülés Péter hitvallásának isteni pecsétje, de a jövőendő gyülekezetnek is szól: ezért van az, hogy Jézus a hegyre három legközelebbi tanítványát viszi magával, az ősgyülekezet ún. oszlopait. Világos a jelenet helye Jézus életének összefüggésében is: életének azt a fordulópontját jelöli, amelyen végleg eldől, hogy elindul a sorsa beteljesedéséhez vezető úton. Így rokon a Jézus indulását jelző keresztelési jelenettel, csak abban a látomás villanásszerű csupán, a szózat sem ennyire teljes; és rokon a feltámadási jelenettel, csak abban a Feltámadott már mennyei testben jelenik meg, és az ő ajkán hangzik el a szózat, így jelzi messiási pályájának harmadik pontját, a beteljesülést. A jelenet három eleme: a szózatra előkészítő látomás, a szózat és meghallása, ezt követően Jézus és tanítványai beszélgetése. Az elbeszélés hangulata ószövetségi (az időpont megjelölésében: „hat nap múlva”, nem számítja a határnapokat, míg a római módon számító Lk nyolc napról beszél). A pontos időmegjelölés arra vall, hogy a jelentős esemény elevenen élt a tanítványok emlékezetében. A hely nincs megjelölve (a későbbi hagyomány emlegette Tábor-hegy nem lehet, mert ennek a tetején erődített város volt): annyi bizonyos, hogy Caesarea Philippiből Jeruzsálem felé van útban Jézus. Jézus átalakulásának rajza mérsékelt, nem akarja arra csábítani az olvasót, hogy túlzott jelentőséget tulajdonítson az előkészítő jellegű látomásnak. Jézus alakja itt önmagából sugárzó fényt ragyog, a két ószövetségi személy jelentősége világos: Mózesben a törvény, Illésben a próféták képviselője, az ószövetségi ígéretek világának két nagy fia hódol a beteljesedés előtt. Ismét Péter szólal meg, de szava most tőle szokatlanul elfogódott és alázatos. Szolgálatát ajánlja fel Jézusnak: ünnep tartására készül, és szeretne berendezkedni a hegyen. De hiába érzi a pillanat ünnepi voltát, lényegét mégsem érti szavai válasz nélkül maradnak, Isten maga áll ott a jelenés és a tanítványok közé, ószövetségi megjelenésének szokott formájában, megismétli a kereszteléskor adott kijelentést (vö. 3:17), kiegészítve e, újabb felhívással. Isten jelenléte bűnös emberből mindig félelmet vált ki: így van most is, és

ez alól most Jézus oldja fel a tanítványokat, aki által maga Isten cselekszik. A látomás eltűnt, a szózat elhangzott: a történetek helyes értékelésre kívánja Jézus rávezetni tanítványait. Azt kell megérteniük, hogy aminek tanúivá lettek, az előleg volt a feltámadással kezdődő új korszakból, de teljes értelmét nem tudják most még megragadni. Ne gondoljanak arra, hogy ami a hegyen történt, az már feltámadás volt, Illés jelenléte nem erről beszél. Különben is: Jézus Illése Keresztelő János, így az ígéret, amelyre a tanítványok céloznak, már beteljesedett. Csak nem Illés látható megdicsőülésében, hanem a kiszolgáltatott útkészítő vértanúságában. Itt a kapcsolat az Illésről szóló ígéret és Jézus küldetése között: az ő dicsősége is szenvedésében, szenvedése által és szenvedése után fog kibontakozni, mert ez a Messiás Isten rendelte útja.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Jézusban Isten megváltást, szabadítást készített nekünk atyai jóságából fakadóan. Legyünk Jézus tanítványaiként hitünket megvalló keresztyének: benne teljesedett be Istennek minden ígérete!

Augusztus 29., csütörtök, olvasandó: Mt 17,14–21

„Amikor a sokasághoz értek, odament hozzá egy ember, térdre borult előtte, és ezt mondta: Uram, könyörülj a fiamon, mert holdkóros, és nagyon szenved: gyakran esik a tűzbe meg a vízbe is. Elhoztam őt tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani. Jézus így válaszolt: Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt ide! Ekkor Jézus rákiáltott, és kiment abból az ördög, a gyermek pedig meggyógyult még abban az órában. Akkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz, és megkérdezték: Mi miért nem tudtuk kiűzni? Ő így válaszolt: Kishitúségetek miatt. Bizony mondom nektek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda – akkor odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen. Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.” (Mt 17,14–21)

Magyarázat: Az elbeszélés a hagyományban mindenütt közvetlen kapcsolatban van a megdicsőülési jelenettel. A beteg fiú (az apa szavai hirtelen fellépő epilepsziás rohamokra utalnak) apja teljes bizalommal van Jézus iránt. Kitűnik, hogy míg három tanítvány a hegyen maradt értetlen Jézus személyének titka iránt, addig a többi odalent mond csődöt a kapott küldetés teljesítésében. Jézus ezt messze túllátva egész népe csődjét ismeri fel a tanítványok kudarcában: ez is csak azért következett be, mert követői szívükben még mindig nem tudtak elszakadni a nép engedetlenségétől. Az apa föltétlen hite az egyetlen pont, ahol Jézus megtalálja azt, amit keres népében: így ismét segít az előtte álló emberi nyomorúságon, és ezzel egyszerre teszi próbára a tömeget és tanítványait. A gyógyítás tudatosan szűkszavú, tipikus elbeszélése után a tanítványok kérésére válaszolva eszmélteti őket az Úr, hogy a hit nem mennyiségi kérdés, hanem egy új életformába való átlépés, amelyben az ember a jövő világ erőiből él: ezekből pedig bármily kicsiny „mennyiségnek” is hihetetlen feszítő ereje van ebben a világkorszakban (a 20. v. második fele talán éppen a Zak 14:4-beli nagyszabású látomásra utal: a Messiás kettévágja Olajfák hegyét a végső ítéletben).

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Jézus nem hagy cserben minket: ha hozzá fordulunk teljes bizalommal, és hitünk karjaival átöleljük őt, megsegít minket minden bajban. Kérjük Istent, hogy a kicsinyhitúséget, a félelmet, a bizonytalanságot, az aggodást űzze el Szentlelke által a mi szívünkéből!

Augusztus 30., péntek, olvasandó: Mt 17,22–27

„Amikor újra együtt voltak Galileában, így szólt hozzájuk Jézus: Az Emberfia emberek kezébe adatik, és megölik őt, de a harmadik napon feltámad. Ekkor igen elszomorodtak. Amikor Kapernaumba értek, odamentek Péterhez azok, akik a templomadót szedik, és megkérdezték tőle: A ti mesteretek nem fizet templomadót? De igen – felelte. És amikor bement a házba, mielőtt még szólt volna, Jézus megkérdezte: Mit gondolsz, Simon, a földi királyok kiktől szednek vámot vagy adót: a fiaiktól vagy az idegenektől? Miután így felelt: Az idegenektől – Jézus ezt mondta neki: Akkor tehát a fiak szabadok. De hogy ne botránkoztassuk meg őket, menj a tengerhez, vedd be a horgot, és fogd ki az első halat, amely rákad! Amikor felnyitod a száját, találsz benne egy ezüstpénzt, vedd ki, és add oda nekik értem és érted!” (Mt 17,22–27)

Magyarázat: A bevezető kifejezés azt a benyomást kelti, hogy Jézus ez idő tájt nincs állandóan együtt tanítványaival. A prófécia szövege mindhárom evangéliumban pontosan egyezik: a forma itt jövőidejű. Míg előbb arra esett a hangsúly, hogy mindezeknek Isten akaratából meg kell történniük, most azt emeli ki Jézus, hogy mindez az ő engedelmségéből be is fog következni. A tanítványok most nem tiltakoznak, de szomorúságuk mutatja, hogy lelkük mélyén még mindig tiltakoznak a prófécia tartalma ellen. Az elbeszélés az utolsó, amelynek színhelye Kapernaum: a galileai időszak itt lezárul, és Jézus elindul Jeruzsálembe. Míg ez a részlet a törvény első táblájára utalva az új gyülekezetnek Izrael külső vallási rendjéhez való viszonyával foglalkozik, addig a 18. részben a törvény második táblájára van utalás: ez a tanítványoknak egymáshoz és embertársaikhoz való viszonyáról szól. Jézus nincs állandóan együtt tanítványaival, itt is csak Péter van vele, ezért fordulnak hozzá kérdésükkel a templom-adószedői. Péter természetesnek tartja, hogy Jézus mint becsületes hívő izraelita fizeti a templom fenntartására szolgáló adót, amelyet Adar hónapban, tehát általában húsvét előtt szedtek be. Ilyen értelemben válaszol az adószedőknek. De meg kell lépődnie, mert Jézus nem tartja annyira magától értetődőnek a dolgot, mint ő. Példázatos kérdésével elébe vág Péternek. A kép arról beszél, hogy a mennyek országának fiai nem volnának kötelezve az adófizetésre. Szabadságuk teljes, de ha a mások érdeke úgy hozza magával, szabadságukról is le tudnak mondani, nem tüntetnek kérkedve ezzel a szabadsággal (vö. 1Kor 8:9; 10:23–24). Jézus egy messiási jellel intézi el a kérdést. A befejező mondatot némi erőltetéssel szokás úgy értelmezni, hogy Péter fog egy halat, leveszi a horogról, és azonnal megkap érte egy sztatért, ezüstpénzt. De a történet mondanivalóját nem kell ilyen magyarázattal gyengíteni. Isten, aki elküldte és a törvény alá helyezte Fiát, maga fizeti meg ilyen módon a törvény követelte összeget.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Jézustól evilági életünkre nézve is bölcsességet tanulhatunk. Nehéz kérdésekben, egymásnak feszülő indulatok között is nincs középút, mert csak Ő az egyetlen út, igazság és élet – örök élet!

Augusztus 31., szombat, olvasandó: Mt 18,1–10

„Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték tőle: Ki a nagyobb a mennyek országában? Ő odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította, és ezt mondta: Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát megalázza magát, és olyan lesz, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában. És aki befogad egy ilyen kisgyermeket az én nevemben, az engem fogad be. Aki pedig megbotráncoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik. Jaj a világnak a botráncozások miatt! Mert szükséges, hogy botráncozások történjenek, de jaj annak az embernek, aki megbotráncoztat! Ha a kezed vagy lábad megbotráncoztat téged, vágd le, és vedd el magadtól: jobb neked, ha csonkán vagy sántán mégy be az életre, mint ha két keziddel vagy két lábaddal együtt vettetsz az örök tűzre. Ha pedig a szemed botráncoztat meg téged, vágd ki, és vedd el magadtól: jobb neked, ha fél szemmel mégy be az életre, mint ha két szemeddel együtt vettetsz a gyehenna tűzére. Vigyázatok, nehogy egyet is megvessetek e kicsinyek közül, mert mondom nektek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám arcát.” (Mt 18,1–10)

Magyarázat: A részlet élén álló kérdés: „Ki a legnagyobb?” – meghatározza az egész részletet, erre a kérdésre válaszoló jézusi szavakat foglal itt Máté mélyértelmű egységbe. A tanítványok gondolatai a közelesen eljövendő mennyek országa körül forognak, és ennek rendjébe szeretnének bepillantani. Jézus először egy élő példához fordul: egy kisgyermeket állít a tanítványok elé, nem erkölcsi példaként, hiszen tudjuk, hogy a gyermek sem ártatlan; nem is életének ösztönösségéért, mert ez sem sokáig tart; hanem azért a feltétlen bizalomért, amellyel a segítségre szoruló gyermek a segítséget el tudja fogadni. Ezen a ponton kell nekünk „megtérnünk”, ha egyáltalában be akarunk jutni a mennyek országába (a felelet a kérdéshez képest szándékosan eltolódik). Abban követendő példa a gyermek, hogy „alacsonynak tartja magát”, ebben kell a tanítványoknak hasonlónak lenni a gyermekhez: félretenni nagyravágásukat, amely most is megszólalt belőlük, és egészen Istenre hagyatkozva vállalni a jelen feladatait. Így válik a kisgyermek „illusztrációból” élő problémává: Jézus maga jelentkezik benne előttünk, és igényli számára segítők szeretetünket. Az áldás ígéretének súlyát a kemény ítélet meghirdetése növeli: a legkínosabb halálnál is súlyosabb ítélet vár arra, aki visszaél a gyermekek, Krisztus kicsinyei ráutaltságával, és bűnbe sodorja őket. Ezen az ítéleten az sem változtat, hogy Isten tervébe a botráncoztatások is bele vannak építve: hogy ő a mi gonoszságunkat jó végre tudja vinni, de az nem ment fel minket felelősségünk, az ítélet alól.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Isten Jézusban odahajolt hozzánk, gyermekeihez. Nekünk is oda kell tudnunk hajolni egymáshoz szolgálattal, szeretettel, kerülve az ostoba, pusztító versengést, megőrizve az Isten iránti feltétlen, tehát gyermeki bizalmat!

Szeptember 1., vasárnap, olvasandó: Mt 18,11–14

„Az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett. Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és eltéved közülük egy, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben, és nem megy el megkeresni az eltévedtet? És ha

megtalálja, bizony mondom nektek, jobban örül neki, mint annak a kilencvenkilencnek, amelyik nem tévedt el. Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül.” (Mt 18,11–14)

Magyarázat: Az átvezető 10. v. után, mely általánosítja a „kicsinyek” értelmét, és mindazokat érti akik kívül maradtak Izráel kegyességi és társadalmi keretein. Jézus megdöbbentő mértékben vállalja velük a közösséget, és ebben is az Atya akaratát teljesíti. Az Atya úgy rendelkezett, hogy akiket az ember hazug kegyessége alapján kisémmiz a mennyek országából, azok mennyei képviselői állandó és közvetlen kapcsolatban legyenek vele. Ez az ő világkormányzásának legsajátosabb vonása, és az újszövetségi gondolkozás szerint Isten világkormányzásának képviselői is az angyalok az ember életében. Ebből következik először az, hogy neki az elveszettek megkeresése leginkább a szívügye, és az a legnagyobb öröme, ha egyetlen elveszettet is megtalál. Erről beszél az elveszett juh példázata.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Jézus ma is utánunk jön, Ő nem mond le rólunk, hiszen Ő és csak Ő a Jó Pásztor. Szentleke által ma is körülvesz megmentő szeretetével – higgyünk, bízunk benne, merjünk teljes mértékben rá hagyatkozni, rá támaszkodni, ahogy énekünk mondja: „Bízzad az Úr Istenre te minden dolgodat..., ha bánt szíved keserve, tenéked nyugtot ad!”

Szeptember 2., hétfő, olvasandó: Mt 18,15–20

„Ha pedig vétkezik ellened a testvéred, menj el hozzá, fedd meg négy szemközt: ha hallgat rád, megnyerted a testvéredet. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást. Ha nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek! Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt vagy a vámszedőt! Bizony mondom nektek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is. Bizony mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,15–20)

Magyarázat: A részlet második felében, a gyülekezetnek adott szabályok formájában, arra az eshetőségre utal Jézus, hogy a testvérek közül bármilyen formában, vétket követ el. Az egyházi fegyelmezés alapszabályának is nevezhetjük ezt a helyet, csak az a fontos, hogy fegyelmezésen azt értsük, amit kell. A bűnbe esett testvér is az elveszettek kategóriájába tartozik: a cél az, hogy mindenképpen visszanyerje őt a gyülekezet. Ezért parancsolja Jézus azt a fokozatos magatartásmódot vele szemben, amellyel itt találkozunk: először négy szemközti intés (vétkének hátmögötti felemlegetése helyett); ha ez nem vezet eredményre, az ószövetségi szabály szerint az intésnek két vagy három tanú jelenlétében történő, de még mindig nem a nyilvánosság előtt folyó megisméltése. Ha ez is eredménytelen, a gyülekezet egésze elé kell vinni az ügyet, és ha így sem sikerül az elesettet talpra állítani, akkor a maga helyére kell őt tenni. A gyülekezetben nincsen helye ilyen állapotában, kívülállónak kell tekinteni, de ez nem elvetést vagy megbélyegzést jelent, hanem fokozott lelkigondozó, sőt: missziói felelősséget iránta mintha pogány vagy vámszedő volna. Ezután Jézus az oldás és kötés ígérteit ismétli meg, most formájában is az egész tanítványi, körre tekintő érvénnyel. Kiegészíti azzal az

ígérettel, hogy ha a gyülekezet a bűnbocsánat hirdetése és erejének sugárzása közben imádságos lélekkel van együtt osztatlan egyetértésben akkor ezt a könyörgést a mennyei Atya mindig meghallgatja. A záró ígéret Izráel ősi váradalmának megisméltése, csupán az a különbség, hogy Izráelben az ígéret a Tóra mellett együtt levőkre vonatkozott, itt viszont a törvény helyére az élő Jézus Krisztus kerül. Ez az ígéret nemcsak az egyén üdvösségét pecsételi meg, hanem éltető erőt sugároz ki a gyülekezet körül élő egész embervilágra.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy vitás kérdésekben is nyitott szemet, nyitott szívet ad nekünk Isten az Ő Fiában. Legyen bennünk kellő alázat, hogy ne egymást megszégyenítő módon járjunk el vagy intézkedjünk nehéz ügyekben, hanem fokozatosan, körültekintéssel, bölcsességgel, testvéri jóindulattal, az ige mértéke szerint: az Úr nem szereti a kettős mércét!

Szeptember 3., kedd, olvasandó: Mt 18,21–35

„Akkor Péter odament hozzá, és ezt kérdezte tőle: Uram, hányszor kell megbocsátanom az ellenem vétkező testvéremnek? Még hétszer is Jézus így válaszolt: Mondom neked, nemhogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is. Ezért hasonló a mennyek országa ahhoz a királyhoz, aki el akarta számoltatni a szolgáit. Amikor hozzákezdett, egy olyan embert vittek elé, aki tízezer talentummal volt adósa. Mivel nem volt miből fizetnie, megparancsolta az úr, hogy adják el őt és feleségét, gyermekeit és mindenét, amije van, és úgy fizesse meg. A szolga ekkor leborult előtte, és így esedezett: Légy türelemmel irántam, és mindent megfizetek neked. Az úr pedig megszánta a szolgát, elbocsátotta, és elengedte az adósságát. Amikor azonban kiment az a szolga, találkozott egyik szolgatársával, aki száz dénárral tartozott neki. Megragadta, fojtogatni kezdte, és ezt mondta neki: Fizesd meg, amivel tartozol! Szolgatársa ekkor leborult előtte, és így kérlelte: Légy türelemmel irántam, és megadom majd neked. De az nem engedett, hanem elmenve börtönbe záratta őt, amíg meg nem fizeti a tartozását. Amikor szolgatársai látták ezt, nagyon felháborodtak. Elmentek, és jelentették uruknak mindazt, ami történt. Akkor magához hívatta őt ura, és így szólt hozzá: Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat, mivel könyörögtél nekem. Nem kellett volna neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad? És ura haragjában átadta őt, hogy kínozzák, amíg meg nem fizeti neki az egész tartozását. Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, mindenki az ő testvérének.” (Mt 18,21–35)

Magyarázat: A megbocsátásról volt szó az előző részletben, most Péter ennek határa felől érdeklődik (a szerkezet jellegzetesen sémita: mellérendelést találunk alárendelés helyett, értelme ez: „Hányszor vétkezhetik ellenem a testvérem úgy, hogy megbocsátok neki?”). Izráel közvéleménye úgy tartja: háromszor eshetik meg ilyesmi. Péter már előre túl akarja licitálni ezt mértéket, azért köt ki a hetes számnál, azonkívül abban is nagylelkű, hogy nem köti a bocsánatot a jóvátételhez mint feltételhez. Jézus válasza a törvényhez kapcsolódik, és a Lámek-formulára utal (1Móz 4,24). Csak éppen ott a bosszúról, itt pedig a megbocsátásról van szó. A számadat: „hetvenszer hétszer” – hiperbólikus, általános értelmű. A törvényben: bosszúállás minden határon túl; itt: bűnbocsánat korlátok nélkül. Az „elvi” jellegű tanítást ismét példázat világítja meg. A példázatban az összehasonlítási alap egy elszámolási folyamat. Egy királyról van szó, aki hihetetlen bizalommal mérhetetlen összeget bíz

rá egyik főtisztviselőjére: az összeg megjelölése lehet konkrét (tízezer talentum = százmillió dénár, tehát az összeg a következőnek milliószorosa), de lehet általános is („nagyon sok”). A talentum értékét bajos mai pénzben meghatározni, jellemzésül annyit, hogy Heródes egész évi jövedelme 900 talentum volt, az itteni összegnek, tizedrészét sem érte el. A büntetés módja és mértéke pogány környezetre utal. A család valamennyi tagjának elárverezése sem fedezi az adósságot, sőt annak csak igen csekély hányadával egyenértékű (egy rabszolga átlagos ára 500–2000 dénár, a maximum 10 000 dénár). Ezért az adós fogadkozása teljesen irreális. A király könyörületességének alapja valóban csak a szánalom és a nagylelkűség. Ebben viszont annyira nagy, hogy sem újabb terminust nem szab, sem fogva nem tartja az adóst. Ezek után válik különösen elképesztővé a következő jelenet, a csekély adóssággal, és a hitelező képtelen lelketlenségével. Íme: ez az aránya a mi Isten ellen elkövetett vétkeinknek, és felebarátaink ellenünk elkövetett vétkeinek; mégis az a helyzet, hogy Isten tud megbocsátani, mi nem. A szolgatársak felháborodása hatásos háttere a képnek, a végső mondanivaló pedig abban csúcsosodik ki, hogy aki Isten bűnbocsátó kegyelmét elnyerve, maga nem tud ellene vétkezett felebarátainak megbocsátani, az joggal kerül a legsúlyosabb ítélet alá. Aki nem ismeri el létalapul az irgalmasságot, az számoljon azzal, hogy Isten szabad folyást enged vele szemben az ítéletnek.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Jézus megbékéltetett az Ő kereszthalála által az Istennel: Ő fizette ki az Istennek való tartozásunkat, Benne van a mi békességünk, aki lerombolta az elválasztó falat az Isten és az ember között. Tőle tanulhatunk mi is kiengesztelődni egymással, megbocsátani egymásnak – hogy semmi keserűség, harag, bosszúvágy ne mérgezze életünket.

Szeptember 4., szerda, olvasandó: Mt 19,1–12

„Amikor befejezte Jézus ezeket a beszédeket, elhagyta Galileát, és elment Júdeának a Jordánon túli vidékére. Nagy sokaság követte, és ott meggyógyította őket. Ekkor farizeusok mentek hozzá, hogy kísértsék őt, és megkérdezték tőle: Szabad-e az embernek bármilyen okból elbocsátania a feleségét? Ő pedig így válaszolt: Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfivá és nővé teremtette őket? És ezt mondta Isten: „Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.” Úgyhogy már nem két test, hanem egy. Amit tehát Isten egybekötött, azt ember el ne válassza! Erre azt mondták neki: Akkor miért rendelte el Mózes, hogy aki elbocsátja a feleségét, adjon neki válólevelet? Jézus így válaszolt nekik: Mózes szívetek keménysége miatt engedte meg nektek, hogy elbocsássátok feleségeteket, de ez kezdettől fogva nem így volt. Mondom nektek, hogy aki elbocsátja feleségét – a paráznaság esetét kivéve –, és mást vesz feleségül, az házasságtörő. Erre így szóltak hozzá tanítványai: Ha ilyen a férj helyzete a feleséggel, akkor nem érdemes megházasodni. Ő azonban így válaszolt nekik: Nem mindenki fogadja be ezt a beszédet, csak azok, akiknek megadatott. Mert vannak házasságra alkalmatlanok, akik anyjuk méhétől így születtek, és vannak házasságra alkalmatlanok, akiket az emberek tettek házasságra alkalmatlanná, és vannak házasságra alkalmatlanok, akik önmagukat tették házasságra alkalmatlanná a mennyek országáért. Aki el tudja fogadni, fogadja el!” (Mt 19,1–12)

Magyarázat: Egy rövid bevezetés után következik maga a párbeszéd, Jézus állásfoglalásával. Majd a farizeusok ellenvetése és Jézus válasza; végül a tanítványok ellenvetése és Jézus válasza fejezi be a tanítást. A hely- és időmeghatározásnak nincs jelentősége, az előzőkkel az összefüggés tartalmi. Mindenesetre Júdeának a Jordántól keletre eső területén, Peréában áll meg Jézus. Galileai honfitársaival és betegekkel van úton: ezeket kívánja megszentelni az utolsó útra, amelyet vele együtt tesznek meg. A farizeusok feltette kérdésben egyszerűen a válás, helyesebben a házassági elbocsátás lehetőségéről van szó, így egyelőre a kérdés zsidó szemszögből is kísértő még inkább az keresztyén szempontból... A farizeusok hivatalos részről, a szanhedrintől, Jeruzsálemből jöhettek: ez adja meg jelentőségük súlyát, és ez magyarázza meg azt a törekvésüket, hogy Jézust végül is a mózesi törvénnyel hozzák összeütközésbe. A farizeusok most úgy gondolják, hogy Jézus mindenképpen csak veszíthet a vitában, de Jézus keresztlhúzza számításukat: szemükre veti, hogy nem törődnek az Ószövetségben kijelentett és az ember bűnétől még érintetlen tiszta teremtésbeli renddel. Amikor pedig a farizeusok azzal próbálnak érvelni mintha Mózes elrendelte volna Izráelben a válást, akkor rámutat arra, hogy a teremtés tiszta rendjéről szóló isteni kijelentés az Ószövetség alapvető rétege, míg a mózesi rendelkezés az ember bűne miatt létrejött másodlagos helyzetben keres egy olyan megoldást, amellyel megakadályozhatja, hogy családok élete pokollá váljék. De ez nem parancs, csak engedmény nem elsődleges isteni rendelés, csak a nép emberi vezetője részéről kapott könnyítés. Így mindenekelőtt nem érvényteleníti, még csak problémátikussá sem teszi a házasság felbonthatatlanságára vonatkozó teremtési rendet. A tanítványok nem értik: ha ennyire feltétlen és egyszeri kapcsolat a házasság, hogy élhetnek egyáltalán házasságban Krisztus követői. Jézus szavai azt tisztázzák, hogy először is a házasság is olyan életforma, amelyet csak Isten kezéből fogadhat el a hívő ember. A második az, hogy ezen a téren többféle lehetőség van, de ezt nem érhetjük el emberi erőnkkel, nem erőltethetjük ki emberi rendszabályokkal, hanem Istentől kapott lehetőségként kell elfogadnunk.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Isten könyörülete – minket is könyörületre nevel egymás iránt. Az egymásnak való kiszolgáltatottság helyett kérjük Istentől a bölcsességet és a Lélek vezetését, hogy olyan emberekkel vegyük körül magunkat (ha választhatunk, hát „jól” válasszunk, merjünk dönteni!), szűkebb életünket, akiket valóban szeretetben tudunk hordozni, felelősséget vállalva egymás iránt.

Szeptember 5., csütörtök, olvasandó: Mt 19,13–15

„Ekkor kisgyermekeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét, és imádkozzék értük, a tanítványok azonban rájuk szóltak. De Jézus ezt mondta: Engedjétek e kisgyermekeket, és ne akadályozzátok őket, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyek országa. Azután rájuk tette a kezét, és eltávozott onnan.” (Mt 19,13–15)

Magyarázat: A rabbiknál szokásos volt az, amit itt a gyermekek szülei kérnek a Mestertől; a kérés mindenesetre Jézus nagy tekintélyére vall. A tanítványok megpróbálnak fontoskodni: ilyen jelentéktelen dolgokkal nem lehet zavarni a Mestert, aki az egész világ sorsát hordozza vállán. Jézus a 18:1–4 példázatos tanítására utal, amelyet a tanítványok – úgy látszik – már elfelejtettek, megismétli intelmeit, a gyermekek ügyét jelentős ügynek minősíti, és teljesíti a szülők kérését: kezét rájuk téve megadja az áldást. A tanítványok ismét megtanulhatnak egy leckét: Krisztus követőihez semmiféle nagyképűség nem illik, ez a magatartás a Mester

környezetében nincs helyén. A mennyek országa pedig a szó sokrétű értelmében – éppen a gyermekek ügye.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Isten nem kicsinyes, hanem nagyvonalú velünk: kegyelme, irgalma, szeretete bőséges, túlsorduló. Jézus követőiként ne legyünk akadékoskodó emberek, ne legyünk akadályok a Hozzá vezető úton, hanem segítsünk másoknak is, hogy eljussanak Megváltónk megismerésére, a Benne megelhető öröme.

Szeptember 6., péntek, olvasandó: Mt 19,16–26

»Odament hozzá valaki, és ezt kérdezte: Mester, mi jót tegyek, hogy örök életet nyerjek? Ő pedig azt felelte neki: Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, aki jó. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat! Az megkérdezte: Melyeket? Jézus így felelt: Ezeket: „Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, tiszteld apádat és anyádat”, és „szeresd felebarátodat, mint magadat!” Az ifjú erre ezt mondta: Ezt mind megtartottam, mi fogyatkozás van még bennem? Jézus így válaszolt neki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonedat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem! Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt. Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: Bizony mondom nektek, hogy gazdag ember nehezen megy majd be a mennyek országába. Ismét mondom nektek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni. Amikor meghallották ezt a tanítványok, nagyon megdöbbenek, és így szóltak: Akkor kicsoda üdvözülhet? Jézus rájuk tekintett, és ezt mondta nekik: Embereknek ez lehetetlen, de Istennek minden lehetséges.« (Mt 19,16–26)

Magyarázat: A történet „főszereplője” nincs közelebbről meghatározva. Hogy ifjú-e, vagy nem, az nem tűnik ki az elbeszélésből. Hogy gazdag, az csak a későbbiekből. De nem is ez a fontos, hanem az, hogy az örökélet megszerzésének feltételeit tudakolja Jézustól. Máté válasza nagyon mély értelmű: először arról szól, hogy a „jó” nem személytelen dolog, hanem „valaki” (bár Istent nem nevezi meg), és a jót keresni annyi, mint Istent keresni (vö. Ám 5:2.6.14). Ezen az úton viszont nincsenek Jézus kezében sajátos receptek, mint ahogyan a gazdag várná: a jól ismert törvényhez utasítja azt, aki Isten akaratát meg akarja ismerni. A gazdag meglepett kérdésére Jézus minden félreértést kizárva fel is sorolja a második tábla törvényeit. Nincs külön út, rendkívüli szabály, egyről lehet szó: szeretni Istent, jobban mindennél, tehát földi életünk biztonságánál, kényelménél és bőségénél is. De a gazdag nem tud túljutni azokon a kegyességi fogalmakon, amelyekben (nyilván farizeusi tanítói) nevelték. Megállapítja, hogy a törvényt megtartotta, mióta az eszébe jutja, majd egy magabiztos kérdéssel akarja Jézus helyeslését kiváltani, de egyben buzgalmát is tanúsítani: ha volna valami mégis, amit nem tett meg, kész azonnal elindulni és mulasztását pótolni. Jézus elfogadja a „tárgyalási alapot” a gazdag állítását; ismét nem a törvényen túlmenő követelménnyel áll elő, csak próbára teszi a gazdag törvénytartásának a valóságát. A törvény megtartásának egyetlen alapja lehet: mindenk fölött szeretni Istent. Ez kizárja önistenítésünk mindenféle formáját. Aki itt megállja a próbát, az meg tudja tagadni önmagát, tökéletessé válik, így elnyeri a mennyei kincset; és ezek végső következményeként csatlakozhatik Jézushoz. Az út tehát végül egyedül Jézus és az ő követése lehet. Így bukik meg a gazdag a próbán: csüggedt távozása éles ellentétben áll előbbi bizakodásával. Jézus pedig levonja a következtetést a

történekből a tanítványok számára. A tanítványok megértik a választ: kérdésük éppen a képtelenség átérzéséből fakad. Jézus alapjában véve elvágja kérdezősködésüket: az új igazság, a tökéletesség nem emberi lehetőség, hanem az Istentől kapott új élet gyümölcse. A történet újabb fordulathoz ér. A tanítványok közhangulatát ismét Péter fejezi ki: szavaiban a tanítványok döntését mégis emberi teljesítményként értékeli, szinte benyújtja ezekért a számlát, és éppen ezzel teszi világossá, hogy mennyire nem értették Jézus szavainak lényegét. De Jézus most is helyreigazítja a tanítványok gondolkozását, amikor a jövő és jelen viszonyának helyes értelmére mutat rá. A tanítványok döntése, ha helyes döntés, az Emberfia legnagyobb dicsőségének összefüggésében áll benne; de ebben az esetben a jövő kincse már ebben az életben teljes valóság. Aki Krisztusért mindent és mindenkit meg tud tagadni, annak éppen az a jutalma, hogy vele járhat. Amit régi életünkben elhagytunk, az elenyészően csekély érték ahhoz képest, amit az új életben, a gyülekezetben kapunk emberi kapcsolatokban, élményekben, otthonban, testi-lelki javakban. A zárzó így vezet át a következő példázatra: a világ mostani és eljövendő új formája között ellentétes a viszony.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Isten Szentlelke elvezetett minket arra, hogy Jézus mellett döntsünk. Könyörögjünk, hogy ne hagyja kialudni ennek a szeretetnek, a Jézus iránti bizalomnak a tüzét, hanem naponként újítsa meg azt!

Szeptember 7., szombat, olvasandó: Mt 19,27–30

„Ekkor megszólalt Péter, és ezt kérdezte: Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, hát velünk mi lesz? Jézus erre ezt mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy ti, akik követtek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia beül dicsőségének trónszékébe, ti is tizenkét trónszékbe ültök, és ítéletet tartotok Izráel tizenkét törzse felett. És mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevéért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet. De sok elsőből lesz utolsó, és utolsóból első.” (Mt 19,27–30)

Magyarázat: Ami itt e földön értékek látszik, az ott semmivé válik: első és utolsó szerepe minden tekintetben végzetesen felcserélődik. Krisztus egyházának az a feladata, hogy egész szolgálatával „előlegezze” a jövőnek ezt a rendjét már itt a földön.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy adott a lehetőség: Jézus mellett dönthetünk újra meg újra. Sok szenvedés, csapás, méltatlanság, betegség, keserűség... érhet minket földi életünk során, de Isten mindenért kárpótol bennünket: boldog Országának várományosaiként élhetjük, éljük is életünket!

ÉLETÜNK ESEMÉNYEI

Hétközi programjainkról, alkalmainkról egyházközségünk interneten elérhető honlapján és Facebook-oldalán adunk részletes tájékoztatást. Szeretettel hívjuk és várjuk Testvéreinket gyülekezeti alkalmainkra, istentiszteleteinkre!

Kapcsolat

LELKÉSZI HIVATAL

A Lelkészi Hivatal a templom jobb oldalán található udvaron keresztül közelíthető meg, bejárata a templom mögötti épületben van.

Várjuk szeretettel személyesen az alábbi időpontokban:

Hétfő: 10-13 óráig

Kedd: 9-12 óráig

Csütörtök: 14-17 óráig

Ebben az időben **az alábbi telefonszámon érhet el bennünket: 06-30-632-0789**

Keressen bennünket bizalommal keresztelővel, esküvővel, temetéssel kapcsolatban. Itt jelentkezhet konfirmációs előkészítésre is. Tegye fel bátran kérdéseit a lelkészeknek!

*»Tudjuk pedig,
hogy aki szűken vet, szűken is
arat,
és aki bőven vet, bőven is
arat. Mindenki úgy adjon,
ahogyan előre eldöntötte
szívében,
ne kedvetlenül vagy
kényszerűségből, mert „a
jókedvű adakozót szereti
Isten”!«*

2Kor 9, 6–7

ELÉRHETŐSÉGEK

E-mail: budapest-kalvin.ter@reformatus.hu **Honlap:** www.kalvinteriref.hu

Telefon: **06-30-632-0789** a lelkészi hivatal ügyeleti rendjében!

Telefonügyelet a 06-30-256-6248 vagy a 06-30-122-85-29 számon **az alábbi időpontokban:**

Hétfő: 13-17 óráig

Kedd: 12-17 óráig

Szerda: 9-17 óráig

Csütörtök: 9-14 óráig

Péntek: 9-17 óráig

ADOMÁNYOK

Mivel egyházközségünk kiadásai havi rendszerességgel kerülnek kifizetésre, kérjük testvéreinket, hogy egyházfenntartói járulékat is havi rendszerességgel juttassák el nekünk. Javasoljuk, hogy rendelkezzenek rendszeres havi banki átutalásról. Közleménybe írják be nevüket, és hogy „egyházfenntartói járulék”.

OTP Banknál vezetett számlaszámunk: 11707024-20107972

IBAN: HU21 1170 7024 2010 7972 0000 0000

BIC (SWIFT) KÓD: OTPVHUHB

További részletek honlapunkon: www.kalvinteriref.hu